

Wernke Bernát

az éjjeliőr könnyelmű vállalása

már kevésbé rémültetésébe
érő kéjjel szelődött – mikor látta,
hogyan tartózkodása utolsó
percét is elérte, a
nem kívántnak... általa igaznak
nevezett honában...
rajta kívül e házban, senki se
gurult e gondolat áradatába,
de végre...
megteremtődött várt eltűnése...
elfúlóba rejtett hangja dobolatában...
hát, így ment be... az elhagyója után,
kevesebb hangulatos szobájába...
„rendbe kell tenni mindent, e
tobzódó felületekbe... az itt hagyott
újságokat, kiszállítani helyeikre... – sajnos
megígértem –...hisz kint már sokan
várják az alkalmakat, hogy kiálthassanak...
pofájukból ömlő ócskaságok,
hangzavarában...
de majd odaszólok nekik, hogy nem
minden
arany, ami fénylik, s nem mindig igaz,
amikre
e hitvány lapokban uszítanak... de hagyjuk
egyelőre megnyugszanak, majd újra
kiabálnak, az őket nem kérő
holnapokba...

feje billegetéssel vállára

taszított nyilallása
élébe vágott, mikor
nyakára terített kendője
húzásába ráncolódott... a
kevesebb keserűség
reménye, csúsztatatta feje
billegetéssel vállára...
s dermetegbe merevedett
ujjai, jelentkező segítségének
kínkeserve, hozta előbe, a
a rakoncátlanság bástyájának,
immár rendeződőbe
lépő, barátsága...

friss szálakba izmosodva

(Kovács Géza művész úrnak)

...ha a havasok felől,
medrét hagyón,
alámerül a szél és
fényes fensége pihéjét
szórja szerteszt... Székelyföld
bensején... alkotásra
hangoltatja, Erdély
álmodó gyermekét, ki
bátorságra kél, s lankadatlan
kanyarítja a vasakat, susogó
fordulataiba hozva és sodró
telepítések halmaza ömlik,
fokként keze alatt
kavarogva...
sosem üres forogtagba... és
omlón terem minden, tomboló
fodrokat lehelve, a fémek
erdejére... és záporozóba
lépő szeme, nem hagy ki
átnézése nélkül egyet sem...
ahogy derekasba érkezett
fényjelek, világítanak
szerte... elterülve erre, e
mind-mind remekek, hisz
eleget kínozták e népet, a
történelem – terelgetve vágyaikat
lebegőbe..., de mindig friss
szálakba izmosodva, hajtották
magukat, egymás örökébe
tolva, fátyolozódó szemeikkel
társaikat óvva..., hisz volt
honnan félni, e föld hátán –
tiprások elhunyorított
áldozatán..., de odahajoltak
menten, e Géza félek, feltarthatatlan
öleletbe, így telítődtek a merészek,
odahaladtukban a romok tetejére,
ébretegebe szólítva, simogatóba,
hisz tudták ők mindannyian, ha
a havasok felől,
medrét hagyón, alámerül
a szél és fényes fensége
pihéjét szórja, szerteszt
Székelyföld bensején,
alkotásra hangoltatja
Erdély álmodó
gyermekét...